

Вампиръ

(Разказче).

Баща ми имаше обичай празничентъ и недѣленъ день да ходи на църква. Отъ църква дохаждаше въ къщи и лѣтъ—на сѣнка, а зимѣ — въ топлата стая, събираше ни около си и ни разказваше хубави, поучителни приказки.

Единъ недѣленъ день се върна отъ църква много веселъ и разсмѣнъ. А ние, като видѣхме, че е толкова веселъ, още по-радостни припнахме на срѣща му. Всички извикахме, като изъ едно гърло :

— Татко, татенце, разкажи ни нѣкоя нова приказка !

Баща ни взе единъ столъ и сѣдна подъ уздрѣлия дрѣнъ. Ние го заобиколихме и той започна :

— На млади години бѣхъ даденъ на занаятъ — обущаръ. Всѣка сутрина ставахъ рано, а вечеръ седѣхме до късно и работѣхме. За да минемъ тягостното врѣме по незабѣлѣзано, нѣкои отъ насъ пѣяха весели пѣсни. Съ тѣхъ ние нарушавахме глухата нощна тишина и се ободрявахме.

Една нощъ нѣщо зачука и закрищѣ по тавана съ чудноватъ гласъ. Ние се вкаменихме отъ страхъ. Най-напрѣдъ си зададохме въпроса: Какво е това? . . . Но когато единъ отъ насъ, който се бѣше най-много уплашилъ, извика: „Вампиръ е“! — всички въ една минута се разбѣгахме и оставихме дюгения празенъ.